

# Szombatra készül a szegedi iparosok kiállítási csarnoka

**Az első ipari csarnok építésének története az első téglától az új vásárig**

(A Délmagyarország munkatársától.) Tíz nap múlva nyílnak meg a nyolcadik szegedi ipari vásár kapui, az ipartestület környékén máris ünnepi a hangulat. Hatalmas embercsoportok álldogálnak a vásárcsarnok épülete előtt és figyelik azt a szorgos munkát, amelylyel ez az impozáns épület készül. Munkások tömege dolgozik éjjel-nappal a Horváth Mihály-utcában és a szünetnélküli munka tette lehetővé, hogy szinte bámulatos rövid idő alatt épült fel az iparcsarnok.

Két hónappal ezelőtt még a vízelőtti épület állott a mostani impozáns iparcsarnok helyén. Alig pár nap kellett hozzá és a régi épületet lebontották és

*husz iparos százötven szakmunkással*

hozzáfogott az építkezéshez. Hétszer hét nap alatt készült el ez az épület, amely méltán sorakozhatik Szeged új építkezései mellé. Az iparcsarnok egyik látványossága lesz a városnak és emellett a törekvő, szorgalmas szegedi iparosság legszebb céljait fogja szolgálni.

Kétszemes az épület, amelyet úgy építettek, hogy bármikor egy harmadik emeletet is rá lehet majd húzni, ha a szükség úgy kívánja. Külön látványosság a tetőterasz, az épület frontja művészi szempontból is megragadó.

Az épület már tulajdonképpen elkészült, most már a szorgalmas munkások a belső berendezésen dolgoznak. Három-négy nap alatt ezek is készen lesznek és

*szombaton a közönségnek is bemutatják az iparcsarnokot.*

Állandóan ott tartózkodik az építkezés színhelyén Körmeny Máttyás volt országgyűlési képviselő, az ipartestület elnöke, akinek tevékeny része van abban, hogy felépülhetett

az iparcsarnok. Hónapokkal ezelőtt szinte magárahagyottan, egyedül indított akciót azért, hogy a szegedi kézműiparosságnak állandó kiállítási csarnoka legyen. Pénz nélkül fogott hozzá és ma már a szegedi iparosság dicsekedhetik azzal, hogy

*Magyarországon a legelső kézműipari csarnokot*

mondhatja magáénak.

A kiállítási csarnok terraszán beszélgettünk Körmeny Máttyással az építkezésről.

— Az ipari vásár fejlődése mutatta meg az ipari csarnok felépítésének szükségességét, — mondotta Körmeny. A kiállítók száma évről-évre növekedett és férőhely hiányában nem tudtuk kielégíteni az igényeket. Már tavaly is száz kiállítani szándékozó iparost voltunk kénytelenek visszautasítani. Az eddigi vásárok tulzeufoltak voltak, az árukat nem lehetett jól megteinteni és az összezúfoltságon nem tudtunk segíteni. Ezek a körülmények késztettek arra, hogy új és állandó iparcsarnokot építsünk. Módot kell adni arra Szeged

## Szülők figyelmébe!

Gyermekének okvetlenül **TORNA** cipőt trikót nadrágot blúz

Sportinget — Fürdőruhát stb. — Nálunk legelőssé!

**Tisza Áruház** Püspök bazar

## Fűszerkereskedő is árusíthat szalicilt

A közel jövőben megjelenő miniszteri rendelet a fűszerkereskedők üzletkörébe is utalja a szalicil árusítását. Ezen intézkedés következtében a 40 év óta fennálló gyakorlat, hogy

**minden háziasszony befőzéshez szalicilt a fűszeresnél vásárolhat,**

továbbra is háborítatlanul érvényben marad. Ezzel a cserecsap, kezdődik a befőzés!

**Minden fűszerkereskedő saját érdekében azonnal szerezze be szalicil szükségletét,**

mert a küszöbön álló rendelet a mai bizonyítalan helyzetnek véget vet

**CHINOIN** gyógyszer és vegyi termékek gyára r. t. **ÚJPEST.**

iparosságának, hogy termékeit bármikor bemutatassa a fogyasztóknak.

— Amikor hozzáfogtam, hogy a gondolatot valósággá formáljuk, most megvallom, nehéz aggodalmak támadtak. Nem volt anyagi felkészültségünk, de biztam abban, hogy Szeged közönsége megérti nemes intenciókat és segítségünkre jön. Reményeink részben bevaltak, voltak azonban sokan, akik megtagadták az iparosokkal szemben a támogatásukat.

*Amikor az építkezés megindult, még nem volt egyetlen fillérünk sem.*

— A régi épület elbontott anyagát értékesítettük először 5500 pengőért. Ez volt az első alap. A kereskedelmi minisztertől később 3000, az iparügyi minisztertől 1000 pengő támogatást kaptunk. Időközben 200 darab 100 pengős kötvényt bocsájtottunk ki, ebből eddig százhatvanat jegyeztek le, reméljük a meglévő 40 is gazdára talál.

*Az építkezés költsége 42.000 pen.*

## Schubert Lotte

Irtó FARKAS IMRE

Balogh Nagy János uram, akit közönségesen a „Hegyeshasú Balogh” epítetonnal tisztelt meg az érdemes civis-város, levelet kapott. Föltette az okulárét, végigolvasta az írásmunkát, aztán kiballagott a kapuba és végigharsogott a hangja az Egymalom-uccán.

— Pista teee.

Valahonnan, az ucca végéről, egy poros akácfa tetejéről, vékony gyerek-hang sipította:

— Jövök már, idesapám.

Egy-két pillanat múlva hetyke kis tízéves suhanc állott Balogh uram előtt és elkezdett fölnezi rá. Először a csizmája rózsját nézte meg, aztán a hasát, végül a harosabajszát. Ekkor már egészen hátraszegte a csokoládészínű, feszes kis nyakát.

— Mi tetszik idesapám?

— Hát — itt a levél. Schubert nénédétől. Ugy ám. Megyünk öcskös Szepes-Iglóra. A kislányt hozzák hónapután. Ugy ám.

— Büüü, bögte el magát Balogh Pista.

— No, no. Ne sirj te gyerek. Nem lesz ott semmi bajod... jól megy ott majd a dolgod.

Bögtött a gyerek tovább teletüdővel.

Balogh Nagy János uramnak nagyon gyanusán kezdett mozogni a bajsz. Nyelt egyet, köpött egyet és befordult a házba.

A gyerek még szífogott egy kicsit, megtörölte a kezefejével a szemét meg az orrát, aztán újra fölmászott bánatosan az akácfa tetejére.

Harmadnap megérkezett Karl Schubert iglói fűszerkereskedő felesége, akit Tante Stancinak hívott a tizenhárom szepesi város. Jött egy kis

szeplős, piszeorru szőke leánygyerekekkel, akinek maszatos volt a képe a sirástól. Délután jött, este indult. Magával vitte Balogh Nagy Pistát cseregyerekeknek.

Még a nyáron beszéltek meg ezt a dolgot a Balogh Nagy familia, meg a Schubert-család Koritnica-füldön, ahová nyári pihenőre mentek. Stanci néni látta a nagy módot, az oldalszalonnákat, a zsák kukoricát, amit külön az ő csibéiknek hoztak fel Baloghék. Ezek aztán kihizlalnák az ő kis vézna lányát. Balogh Nagy Jánosnak is megfordult a fejében ilyesmi.

— Te anyjuk. Egészen rendes népek ezek a capcerek. Odaadhatnánk a gyereket német szóra hozzájuk.

Hej, de csipőre rakta a két kezét Balogné aszszonyom.

— Meg van kend gárgyulva, apjuk. Mi az Isten csudájának beszéljen az a gyerek németül? Talán a Lencses Nagy Bálint gyerekével, vagy a Pecsénye-szemű Tóth-köllyökkel?

Az öreg rácsapott a fenőfaasztalra:

— Nem értesz te ahhoz! A műveltség — műveltség.

Igy esett, hogy Karl Schubertné elvitte Balogh Pistát Iglóra és otthagya a lányát, Schubert Lotte-t Debrecenben a Balogh Nagy János portán. Ez volt a cseregyerek intézménye. Kedves, csupaszív nevelési szisztéma, poéta lehetett és egyben gyöngéd szülő, aki kitalálta.

Egy délutánt töltött együtt a két gyerek. No, nem lehet mondani, hogy valami jó szívvel néztek egymásra. Pista egyenesen gyilkos kedvében volt. Ez a szőke pisze, az a vakarcs, ez a maszatosképű foglalja el eztán az ő helyét. Nézegette, kerülgette, oldalba bökte a könyökével.

— Játszatok gyerekek.

— Én — ezzel? — mondta Pista. Lány, aztán

még magyarul se tud.

Kiküldték őket a hátsó kertbe. Pista körülnézett, nem látott senkit. Odament a szétterpesztett lábakkal álló, tátottszájú kislányhoz és irgalmatlanul megráncigálta a copfját.

Ezután, hosszú éveken keresztül, hol a Stanci néni, hol Balogh Nagy János uram vitte, hozta a gyerekeket. Minden istenadta évben elhatározták: no a jövő évben már idehaza tartom. De az után mégis csak visszaküldték őket, kosztba, kóvartélyba. Hiszen úgy nyiladoztak a gyerekek, mint a bazsarózsa a napon. Jót tett a Pista gyerekeknek a tátrai levegő. Schubert Lotténak meg az alföldi napsugár.

A második esztendőben újra csak egy délután látták egymást a gyerekek. Lotténak még eszébe volt, hogy megráncigálta a vásott Pistát kölyök a farkocskát. Egy álló évig forrt benne a düh. És ugyancsak ott a hátsó kertben, egész váratlanul és egész ötletszerűen, az apró kezeivel jól pofonvágta Balogh Pistát. És odaszólt nem hibátlan debreceni kiejtéssel.

— Nesze, a tavalyiért.

Azzal elszaladt. Pista utána. De hát kergethet te azt. Jobban ismerte már a Balogh Nagy portát a buvóhelyeket, mint a Pista gyerek.

Nyolc esztendőn keresztül mindössze csak egy délután találkoztak. De már amikor Pista hetedik gimnazista volt, a Lotte nagyon bizonykodott, hogy még egy napig ott kellene maradni Debrecenben. Akkor éppen olyan virágos volt a nagyerdő és tele volt a kis hátsó kert jázminnal, meg violával. De hát Stanci néni nem fájtott hazavitté.

Maturáns diák lett Balogh Nagy Pista. Csinos, barnaszemű legény volt, pelyhedző bajszkával. Az iskola padjába belevészte az Sch. L. betűket s amikor a szép zipzer lányokról esett szó, ha-